

Fargefanten og jakten på julestjernen

Det finnes ingen tid på året som er mer magisk i Fargeland enn desember. Når snøen legger seg som et mykt, hvitt teppe over de fargerike takene, og istappene henger som glitrende krystaller fra takrennene, vet alle at den store ventetiden er i gang.

Den aller viktigste dagen i starten av denne ventetiden, er Første Søndag i Advent. Det er dagen da hele Fargeland samles på det store torget for å se byens stolthet bli tent: Det Gigantiske Juletreet.

I år, som i fjor og året før der, var treet hentet fra de dypeste, mest mystiske skogene ved foten av fjellet Kraft. Det var så høyt at toppen nesten kilte skyene på magen, og grenene var så tette og grønne at de nesten så blå ut i vinterlyset.

Fargefanten hadde gledet seg i ukevis. Han hadde tatt på seg sin varmeste oransje lue, og det grønne skjefet med den blankpussete F-medaljongen satt stramt rundt halsen.

Torget summet av liv. Det luktet brente mandler, granbar og den spesielle Fargelands-gløggen. Her nede nøyde man seg ikke med rød gløgg. Å nei. Det fantes blå gløgg som smakte blåbærpai, gul gløgg som smakte syrlig sitron, og til og med en regnbue-gløgg som skiftet smak for hver slurk.

Borgermester Dunkel sto på en liten scene foran treet. Han hadde på seg en dress som blinket med små LED-lys.

«Mine kjære, fargerike innbyggere!» ropte han utover folkemengden. «Er dere klare for å slippe lyset inn i mørketid?»

«JAAAA!» brølte hele torget tilbake.

«Da teller vi ned! Ti... ni... åtte...»

Fargefanten holdt pusten. Han sto ved siden av Rosaluna, som hadde pyntet snabelen sin med glitter for anledningen.

«...tre... to... én... TENN LYSET!»

Borgermesteren trykket på en enorm, rød knapp.

KLIKK-ZZZZZ-WOW!

Treet eksploderte i lys. Tusenvis av pærer i alle regnbuens farger blinket om kapp. Men det vakreste av alt var toppen. Der tronet Den Gylne Stjerne. Det var ikke en hvilken som helst stjerne. Den var laget av ekte Fargelands-gull, og det ble sagt at den inneholdt en dråpe av selve ur-fargen som landet ble skapt av. Den skinte med et varmt, pulserende lys som fikk snøen til å se ut som gullstøv.

Folk jublet, klemte hverandre og begynte å synge den tradisjonelle sangen «Vi maler julen rød (og blå og gul)».

Men så skjedde det utenkelige.

ZAP!

Brått ble alt mørkt. Treet slukket. Gatelyktene slukket. Hele torget ble badet i et tungt, vinterlig mørke, kun opplyst av månen.

Et gisp gikk gjennom folkemengden. Musikken stoppet.

«Bare rolig!» ropte en stemme i mørket. Det var Sjefselektriker Einar Ekorn. «En sikring har gått! Jeg fikser det på et nanosekund!»

Det romsterte bak scenen, kom noen gnister, og så – **KLIKK**.

Lysene på treet kom på igjen. Men jubelen uteble. I stedet ble det en urolig mumling som spredte seg som ringer i vann.

Fargefantens så opp. Magen hans slo en knute på seg.

Toppen av treet var mørk. Den Gylne Stjerne var borte.

Det store løftet

Panikken spredte seg raskt. Borgermester Dunkel så ut som han skulle besvime. Oddvar Struts stakk hodet ned i en snøfonn. Uten stjernen føltes treet bare som en veldig stor gran. Magien var borte.

Fargefantens kjente en flamme tennes inni seg. Dette kunne de ikke finne seg i. Noen hadde stjålet julens hjerte i Fargeland.

Han klatret opp på scenen ved siden av den fortvilte borgermesteren. Han rettet på F-medaljongen sin så den fanget lyset fra de gjenværende julelysene.

«Hør på meg, alle sammen!» ropte Fargefantens med sin klareste stemme. «Vi skal ikke la dette ødelegge adventstiden. Den Gylne Stjerne er borte, men vi skal finne den. Jeg lover dere, her og nå, at jeg skal gjøre alt som står i min makt for å løse dette mysteriet og få stjernen tilbake før julen ringes inn!»

Folkemengden roet seg litt. Hvis det var noen som kunne fikse dette, var det Fargefantens.

Jakten begynner

Dagene som fulgte ble travle for Fargefantens. Han gikk inn i full detektiv-modus. Han fikk tak i en stor lupe (med oransje ramme, selvfølgelig) og en notatblokk.

Andre søndag i Advent kom og gikk. Treet sto der på torget, men uten stjernen så det litt trist ut, som en konge som hadde mistet kronen sin. Det snødde tett, og sporene etter tyven var for lengst borte.

Fargefanten og vennene hans prøvde alt.

De intervjuet snømennene i parken, i tilfelle de hadde sett noe med sine kull-øyne. (De hadde ikke sett noe, men klagde fælt på kulda). Rosaluna brukte sin kunstneriske sans til å tegne fantombilder av mulige mistenkte, basert på vage beskrivelser fra folk som trodde de hadde sett en skygge. De sjekket hos Rørlegger-banden (som nylig var sluppet ut av fengsel og lovet bot og bedring), men de hadde alibi: De hadde sittet barnevakt for borgermesterens nevøer den kvelden.

Fargefanten oppsøkte til og med Den Gamle Ugla i bibliotektårnet for å lese i eldgamle bøker om tidligere stjernetyverier. Det eneste han fant var en legende om en skjære som likte blanke ting, men ingen skjære i Fargeland var stor nok til å bære den tunge gullstjernen.

Tredje Søndag i Advent nærmet seg, og håpet begynte å svinne. Fargefanten satt på rommet sitt og stirret ut av vinduet. Det var sent på kvelden. Byen sov under snøen. Han følte at han hadde sviktet løftet sitt.

Han løftet blikket mot det mektige fjellet Kraft som ruvet i det fjerne. Toppen var vanligvis skjult av skyer om vinteren, men i natt var det klart.

Da så han det.

Det varte bare i et halvt sekund. Et lite, gyllent glimt helt oppe ved den høyeste tinden. Det var ikke stjerneskin. Det var ikke måneskin. Det var den varme, pulserende gløden av Fargelands-gull.

Fargefanten hoppet opp av stolen. «Jeg fant den!»

Ekspedisjonen til Kraft

Dagen etter, bare to dager før selve julaften, sto en liten ekspedisjon klar ved foten av fjellet Kraft. Det var Fargefanten, Rosaluna (som insisterte på å bli med fordi hun hadde best fargesyn i mørket) og Barry Flodhest (som ble med fordi han var sterkest og kunne bære nisten).

De var pakket inn i ull fra topp til tå. Ryggsekkene var fylt med tau, isøkser, termos med kakao, og Barrys enorme matpakke med syv lag pålegg.

Turen opp var lang og hard. Snøen var dypere enn Fargefantens høy, så Barry måtte gå først og brøyte vei som en levende snøplog. Vinden ulte rundt dem og prøvde å blåse dem ned fra fjellet.

Underveis møtte de på merkelige ting som bare finnes på Kraft om vinteren. De måtte krysse «Is-speil-breen», en isbre så blank at de så tusen versjoner av seg selv i isen, noe som gjorde dem svimle. De møtte en flokk med «Snø-gnomer», små, gretne vesener laget av tettpakket snø som kastet snøballer på dem fordi de hadde på seg for fargerike

klær. Rosaluna måtte tegne falske barter på dem med en kullstift for å distrahere dem så de kunne snike seg forbi. Til slutt måtte de klatre opp «Det Frosne fossefallet», en vegg av is som glitret i blått og grønt.

Etter mange timer, da solen begynte å gå ned og malte himmelen i rosa og lilla, nådde de toppen. Det var bitende kaldt.

Der, på en liten hylle beskyttet av en overhengende klippe, så de en liten huleåpning. Og fra åpningen kom det et svakt, gyllent lys.

Tyven i mørket

De listet seg nærmere. Fargefantent tittet forsiktig inn.

Inne i hulen, sittende på en kald stein, satt en liten skikkelse. Det var en alv, men ikke en av julenissens muntre hjelpere. Denne alven var helt kullsvart, fra tuppen av de spisse ørene til de bare tærne. Den eneste fargen på hele alven var to store, triste, gule øyne.

Og foran alven, plassert på en liten pidestall av is, sto Den Gylne Stjerne. Den lyst opp den triste, mørke hulen med sitt varme lys. Den svarte alven satt og stirret på stjernen, og varmet de små, kalde hendene sine på lyset fra den.

Fargefantent kjente sinne forsvinne. Han følte bare tristhet.

Han gikk rolig inn i hulen. Alven skvatt til og prøvde å gjemme stjernen bak ryggen, men den var altfor stor.

«Hvem er du?» veste alven med en stemme som hørtes ut som tørre blader i vinden.

«Kommer du for å ta lyset mitt?»

«Jeg heter Fargefantent,» sa han rolig. «Og det der er ikke ditt lys. Det er Fargelands lys. Det hører til på toppen av juletreet, så det kan skinne for alle.»

Alven så ned. «Men jeg har ingen farger,» hvisket den. «Jeg er Skygge-Alven. Jeg bor her oppe i mørket og kulda. Da jeg så stjernen nede i byen... den var så varm. Så vakker. Jeg trodde... jeg trodde at hvis jeg tok den, så ville jeg kanskje få litt farge jeg også. At jeg ikke ville være så ensom og mørk.»

Fargefantent forsto. I Fargeland var farge alt. Å være uten farge var det verste som fantes.

Rosaluna kom frem. Hun tok av seg vottene og fant frem en liten boks fra sekken sin.

«Stjernen kan ikke gi deg farge, lille venn,» sa hun mykt. «Men du trenger ikke stjele for å få lys.»

Hun åpnet boksen. Oppi lå det en liten, batteridrevet lykt som Rosaluna hadde laget selv. Den hadde glassmalerier på sidene, og når hun slo den på, kastet den vakre mønstre av rødt, blått og gult lys på huleveggene.

«Denne er til deg,» sa Rosaluna og ga lykten til Skygge-Alven. «En gave. Så slipper du å sitte i mørket.»

Den svarte alven så på lykten med store øyne. Han tok den forsiktig imot. De gule øynene hans ble blanke av tårer. For første gang i sitt liv skinte farger på den svarte huden hans.

«Til... meg?» hvisket han.

«Ja,» sa Fargefanten. «Men nå må vi ta med oss stjernen tilbake. Byen venter.»

Skygge-Alven nikket sakte. Han strøk forsiktig over den gylne stjernen en siste gang, før hen dyttet den mot Fargefanten. «Ta den. Og... takk for fargene.»

Kappløpet mot julen

Nedstigningen gikk mye fortere. De brukte Barrys enorme matboks som akebrett, med Fargefanten foran som styrmann og Barry bak som ballast. De suste nedover Is-speilbreen og forbi de forvirrede snø-gnomene i en rasende fart.

De nådde byen idet mørket falt på selve julaften.

Torget var stappfullt igjen. Men stemningen var nervøs. Folk tittet på klokkene sine. Snart skulle kirkeklokkene ringe julen inn. Treet sto der, fortsatt mørkt i toppen. Borgermester Dunkel gikk nervøst frem og tilbake.

Plutselig pekte noen opp mot hovedgaten. «Se! Det er Fargefanten!»

Ut av mørket kom ekspedisjonen løpende, slitne, kalde, men triumferende. Og i armene til Barry, pakket inn i et teppe, lyste noe gyllent.

Et jubelbrus steg mot himmelen som var høyere enn fjellet Kraft.

«De klarte det! Stjernen er tilbake!»

Men hvordan skulle de få den opp? Treet var enormt høyt, og de hadde dårlig tid.

«Rørlegger-Rolf!» ropte Fargefanten da han så den store beveren i folkemengden. «Vi trenger liften din! Den du bruker til å fikse takrenner med!»

Rolf, som var ivrig etter å vise at he var blitt en lovlydig borger, kjørte liften frem på rekordtid. Fargefanten, med stjernen i armene, hoppet opp i kurven.

Liften strakte seg oppover, høyere og høyere, forbi de tente lysene, helt til den nådde den bare toppen.

Nede på bakken begynte kirkeklokkene å slå. *DONG... DONG...*

Med et fast grep satte Fargefanten Den Gylne Stjerne på plass på toppen av treet.

I samme sekund som den rørte tretoppen, skjedde det noe magisk. Lyset fra stjernen forsterket seg tusen ganger. Det skjød en stråle av gyllent lys opp mot himmelen, som

blandet seg med snøfnuggene og fikk det til å se ut som det regnet gull over hele Fargeland.

Jubelen fra torget var øredøvende. Folk klemte hverandre, lo og gråt av glede. Borgermester Dunkel tørket en tåre.

Fargefanten sto i liften høyt over byen og så ned på det fargerike havet av glade innbyggere. Han var kald, sliten og sulten, men medaljongen med F-en på brystet føltes varm. Han hadde holdt løftet sitt.

Og langt borte, i en liten hule på toppen av det kalde fjellet Kraft, satt en liten svart alv og smilte for første gang, badet i lyset fra en fargerik lykt. Det var jul i Fargeland, for absolutt alle.

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no